

Advent a várakozás megszentelése. Rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy "meg kell tanulni vágyakozni azután, ami a miénk". Gyermekkorunkban éltünk így. Vágyakoztunk arra - ami biztosan megjött. Télen: az első hóesésre. És várakozásunk ettől még semmivel sem volt kisebb, erőtlenebb. Ellenkezőleg: nincs nagyobb kaland, mint hazaérkezni, hazatalálni - beteljesíteni és fölfedezni azt, ami a miénk. (...)

Az a gyerek, aki az első hóesésre vár, - jól várakozik, s már várakozása felér egy hosszú-hosszú hóeséssel. Az, aki hazakészül, már készülődésében otthon van. Az, aki szeretni tudja azt, ami az övé, szabad és mentes a birtoklás minden görcsétől, kielégíthetetlen éhétől-szomjától. Aki pedig jól várakozik, az időből éppen azt váltja meg, ami a leggépiesebb és legelviselhetetlenebb: hetek, órák, percek kattogó szenvtelen vonulását. Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélységes türelem, amely szépségében és jelentésében semmivel se kevesebb annál, amire vár.

Jöjj Közénk Istenünk!